

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) so sprejemajo in velja trispotna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 91.

V Ljubljani, v torek 22. aprila 1890.

Letnik XVIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 21. aprila.

Nabergoj ne bode sojen.

V poslaniški zbornici bilo je danes razdeljeno poročilo imunitetnega odseka o zahtevi tržaškega mestnega deleg. sodišča, da bi smelo pričeti sodnijsko preiskavo zoper poslanca Nabergoja, katerega toži neki Matija Zibitz zaradi žaljenja časti, žandarmerija pa zaradi tega, ker je njegov pes o pasjem kontumacu brez torbe hodil po vasi. Oba tožbi ste po § 552. kaz. zak. in § 4. ministerske odredbe z dne 3. aprila 1855, drž. zak. št. 61, zastareli, zato odsek predlaga, da se v sodnijsko preiskavo zoper poslanca Nabergoja ne privoli. Gledé žaljenja časti poročilo razven tega omenja, da je dotično tožbo omenjeni Zibitz vložil še le potem, ko je bil obsojen, ker je o priliki nekega požara pri Nabergojevem skednju trosil obrekovanje, da je Nabergoj ali kdo njegovih ljudij nalašč zažgal skedenj. Vsled tega obrekovanja prijel ga je Nabergoj precej tedaj prav ostro in mu rekel: „falot“; ob jednem ga je tožil pri sodnji, ki ga je obsodila na deset dnij zapora. Ko je kazen prestal, vložil je on tožbo zoper Nabergoja, češ, da je žalil njegovo čast, ker mu je rekel „falot“. Reč je s predlogom imunitetnega odseka rešena, ker ni dvoma, da zbornica pritrdi njegovemu predlogu brez ugovora.

Državno sodišče.

Na dnevnem redu so bile najprej dopolnilne volitve za nekatere odseke in volitev jednega člana za državno sodišče namesto nekega poljskega zastopnika. Zato je poljski klub izbiral njegovega naslednika in se odločil za dvornega svetnika dr. Edvarda Podlowskega, za katerega je glasovala desnica. Levičarji pa bi bili v to sodišče radi spravili voditelja čeških Nemcev, dr. Schmeykala iz

Prage, in so veleli volilne listke zanj razdeliti tudi na desnici, da bi se pri oddajanju listkov morda kdo zmotil in oddal svoj glas njemu. K sreči so desniški poslanci o pravem času zapazili to zvijačo in Schmeykalove listke raztrgali. Levičarji so menda mislili, da mora vsled češko-nemške pogodbe desnica sprejeti njihovega kandidata; večina državnega zbora pa je drugače sodila in se držala načela, da ta pogodba velja za deželni zbor češki, in da državni zbor nima vzroka, kolovodji čeških Nemcev izrekati zaupnice.

Budgetna razprava.

(5. dan.)

Isterske razmere.

Druga točka dnevnega reda je bilo nadaljevanje posebne razprave o državnem proračunu in je prvi govoril dr. Vitezič, ki je v obšrnem govoru navedeno razpravljal nevarnost irredentovcev in dogodke, ki so se vršile pri deželnozbornih volitvah v Istri in v deželnem zboru isterskem samem. Predsedništvo je vleklo na uho, kaj govori Vitezič, in kancelijski vodja in podpredsednik Zeithammer sta ga hodila poslušati, ali vendar so ga pustili govoriti vse, kar mu je bilo pri srcu. Malega Vergottinija, ki se je lani tako strastno zaganjal v dr. Viteziča, letos med njegovim govorom ni bilo v zbornici, zato je mogel brez posebnega motenja končati svoj govor.

Za njim je obveljal konec razprave in je govoril le še Türk kot generalni govornik med velikim nemirom; potem je obveljala potrebščina za ministersko predsedništvo v znesku 146.537 gld.

Dispozicijski zaklad

je druga točka ministerskega sveta, pri kateri se navadno ponavlja splošnja razprava. Prvi govornik je bil levičar dr. Pichler, ki je po stari navadi napadal vladno in ponavljal zagotovilo, da ji levičarji

ne morejo zaupati in da zarad tega tudi ne morejo glasovati za dispozicijski zaklad.

Z desnice je prvi govoril češki poslanec dr. Spaček, ki je priznaval, da je vlada sicer nekaj storila za ravnopravnost, pa še ne vsega. Pričakuje pa, da bode zamujeno popravila, zato glasuje za dispozicijski zaklad.

Tretji govornik je bil dr. Roser, ki je ob kratkem naznanjal, da za dispozicijski zaklad ne more glasovati, ker je vlada toliko in tako hudih ran vsekala nemškemu narodu.

Za njim oglašil se je ministerski predsednik grof Taaffe in najprej zagotavljal, da vlada dispozicijskega zaklada ne smatra kot zaupnico za-se, ampak da je za njo enakega pomena, kakor vsak drug znesek državnega proračuna. Potem se je obrnil proti nasprotnim govornikom in poslancu Pichlerju odgovarjal, da ni še le zdaj od cesarja dobil povelja, da naj naredi spravo med narodi, ampak da je dobil to povelje že tedaj, ko je bil pooblaščen sestaviti ministerstvo. On je skušal to doseči, in gotovo ni ministerstvo krivo, če je imelo njegovo prizadevanje dozdej malo vspeha. Potem poudarja, da ni vsak časniki vladen, kateri zoper vladno dan za dnevom ne zabavlja, in da s 50.000 gld. ne bi mogel zdrževati vladnega tednika, še manj pa dnevnika. S to malenkostjo mu je le mogoče semtertje dajati prijaznim listom nekatera navodila, katerih naj se drže, drugega pa ne more nič storiti.

Četrti govornik, nemško-konservativni poslanec Pscheiden, je vladi očital, da premalo gleda na to, kako njej prijazni listi pišejo. V dokaz omenja pisarenja ob izjavi škofov gledé šolstva in precej obširno dokazuje, da škofje nič novega ne zahtevajo, da so to zahtevali že prej in da ne morejo drugače. Potem poudarja potrebo verske šole in graja vladno, da trpi napade na katoliško vero in da ni še nik-

LISTEK.

Z ljubljanskega Grada.

Razgled po mestnih volitvah.
(Konec.)

S stolpa vidiš tudi nemčurski kazino, čegar kavarna pa je postala zdaj pribežališče za ponočnjake vsake vrste. A za to kazino se ne menimo, nemčurji so pri volitvah zdaj lisičje „pasivni“; za tem poslopjem tiči ponižna čitalnica, nekdanje središče vsega, kar je bilo narodno, zdaj pa skoro izključno „brus-narodno liberalna“. To so ti bile oči, kakor iz puške izstreljene jezeve ščetine, ki so letele v tebe, če nisi imel liberalnega nosu. Tam so veljaki gospodje, katere po raznih pisarnah tako težko vidijo, kakor ščurka v kruhu, in so ž njimi kratkih besedi. Oj „stari“ očka, kaj bi Ti rekli! No, krčmar je gotovo vesel, isto tako agitatorji, ki — no, pa saj doktorji „et caetera“ le „masličajo“ — tam, drugje drugače. Le „hekatomb“ ni bilo in iz črepinj premaganih tudi niso pili. Nadejati se pa je, da bodo nasledki teh „orgij“ po-javljeni v „Brus-Narodu“ posebno, ker je v tisti kovačnici bila nekdanje tudi likvidatura. Škoda le, ko se je čitalnica nekaj časa v drugem, kar se tiče potrežbe, izdatno zboljšala, da nima človek prijaznih obrazov, nego take, kakoršne vidi pri strogih sodiščih in . . .

Pustimo čitalnico, ker bo tako jutri zidan „Narodni dom“ z napisom: „Farjem je vhod prepovedan“, in glejmo po Ljubljani naprej.

Tam je kolodvor, gostilničar König — ne kralj — prihital je z glasnim geslom: „Farja hočem vreči!“ Zapomnite si to!

Blizu kolodvora je lična nizka hišica, ki je zato pomenljiva, ker v nji biva hud tru v peti naših liberalcev; dali so mu nekaj priimek, kateri spominja na „Kalcha“ — „oberklerikalec“. Naj se tolaži s tem, da tisti človek, kogar se nihče ne boji, nič ne velja.

Obrnimo se v drugo stran, proti jugu. Tam stoji tik cerkve truvske sicer neznatna hišica, „farovž“ imenovana, ki pa je postala zdaj tako imenitna, da bi „Brus“ in „Narod“ ne mogla životariti brez nje, oziroma brez enega njenega prebivalca, ki ga obirata, da bi slona bolelo. Največji greh njegov je — duhovski stan, če ne bi imel tonzure, vsa tolpa „brus-narodova“ bi ga bila vzdignila na rame ter posadila na kurulični stol, kakor je to storila z drugim, kateremu se je pa tonzura že zarastla.

Še drugi farovž je, v katerega se je zaletel „Brus-Narod“ — šentpeterski. A ob tem si je razbil glavo, da je moral potem klicati svojega „poročevalca“ na pomoč, da bi mu jo zacelil. Calumniare“ etc., potem se pa potuhni, da ljudje pozabijo ali da kak drug vihar obrne ná-se njihove

oči. Taki so pri „Brus-Narodu“, stori krivico, a ne popravi je ne!

Tam je še Šiška, ki je dala letos mestu silo velikega, imenitnega odbornika — mestnega; ime je tako, da jih je v Avstriji malo. No, to je stara pesem, kakor pri drugem z ravno nasprotnim imenom; se vé, srebrnjaki veljajo, čeravno ni več „aže“. Za inteligenco dandanes ni treba več, tega smo se naučili od nemškutarjev, bolje: nemčurjev.

Toda nemčurji so zdaj — na tleh. Le iz lukenj še gledajo, kdaj bi planili na plen. Jaj, prejšnja leta, ko je bilo treba pregnati jih s tal, po katerih zdaj raznovrstni Slovenci preobračajo kozolce! Nemčurski čuk zdaj tiho opazuje, kdaj se bode stanje tako ugodilo, da bo planil vmes. In če se bo to zgodilo, krivda ne bo „klerikalna“, marveč druga, „Brus-Narodovcev“, ki so bistveno že tako liberalni, kakor najzagrizenejši nemčurji.

Nekaj napotja dela le jezik, pa to je tudi le na — jeziku. Ob volitvah čul si najiskrenejše radikalce govoriti in dobrikati se najhujšim nemčurjem in prusjakom v jeziku nemškem, kolikor so ga namreč zmožni. V prvem razredu so jih res več vjeli zá-se.

Najbolj veseli so bili pri tem ljubljanski vozniki — izvoščeki in krčmarji. Po sijajnem propadu v III. razredu, kjer so hoteli štrečno zmešati „obrtniki“, izdalo se je géslo: „Zdaj pa le na noge, na svoje in konjske.“ In drdralo se je po mestu, kakor

dar zinila, da se hoče ozirati tudi na želje katoliških prebivalcev. Na interpelacijo zaradi nekega članka v nekem učiteljskem listu ni še zdaj odgovorila; zato on in njegovi tovariši težko glasujejo, če pa vendar le glasujejo, tega ne storé zaradi vlade ali vladi na ljubo, ampak samo zavoljo tega, ker se jim ne zdi primerno, da bi z ozirom na češko spravo kaj zakrivali, kar bi utegnilo vsled političnih težav kratiti ali pa celo v nevarnost spravljati vspeh teh važnih obravnav in ker se jim gledé najnovejših socialnih dogodkov zdi neodpustljivo, kratiti veljavo vlade v trenutku, ko se upor proti vsakateri avtoriteti razširja po ulicah. (Dobro, dobro!)

Nemški konservativci so hoteli namreč glasovati proti dispozicijskemu zakladu, nekateri pa se odtegniti glasovanju, v današnji klubovi seji pa so sklenili glasovati z desnico za dispozicijski zaklad, da ima pa poslanec Pscheiden v imenu kluba dati gori omenjeno izjavo.

Za Pscheidnom je bila razprava sklenjena in sta govorila le še generalna govornika dr. Magg zoper, bukovinski poslanec baron Hormuzaki pa za dispozicijski zaklad. Poslednji je razpravljal zgolj bukovinske razmere ter priznaval, da se je ta deželica pod avstrijsko vlado lepo povzdignila, da pa dandanes ves razvitek nekako počiva. Zato priporoča vladi, naj se bolj pobriga za bukovinske razmere. Ker je baron Hormuzaki še le nedavno namesto umrlega Tomaščuka prišel v zbornico, govoril je danes prvokrat in je imel zaradi tega dosti poslušalcev. Tomaščuk je sedel na levi in je bil glaven steber zedinjene leve, Hormuzaki se ni pridružil nobenemu klubu in glasuje večidel z desnico.

Po konečni besedi poročevalca Mežnika, katerega so poslušali z velikim nemirom, predlagal je poslanec Kaiser glasovanje po imenih, pri katerem je bil dispozicijski zaklad v znesku 50.000 gl. sprejet s 154 glasovi proti 130. Z desnico glasovali so Coroninijevci, južni Tirolci in nekateri veliki posestniki moravski. Izmed nemških konservativcev je dr. Ebenhoch glasoval z levico, ravno tako Mladočehi in Rusin Ozarkievič.

Ko to sklepam, je ura že štiri, in seja traja že 6 ur, vendar hoče predsednik rešiti še druge točke 5. poglavja in je dal besedo Türku, ki govori o uradnih listih.

„Obzor“ in ljubljanske volitve.

Ugledni hrvatski list „Obzor“ se pri vsaki priliki ozira na naše razmere ter pozorno zasleduje slovensko politično gibanje. Tudi povodom zadnjih ljubljanskih volitev je objavljaval posamezne markantne stavke iz obeh slovenskih dnevnikov ter gledé na neosnovane napade „Slovenskega Naroda“ na konservativno-narodno stranko dostavil, da tega „pametnan čovjek ni vjerovati ne može“.

Minoli petek je „Obzor“ objavil uveden članek o ljubljanskih volitvah. Ker je ta članek zopet razpalil živce naši gospódi „luči in napredka“, češ, da

da bi imeli „tramway“. Po cestah pobrali so vse, kar rado živi brez dela, in čudno je, kdo je za te ljudi — spal. O boji z nemčurji ni bilo take vstrajnosti in požrtvovalnosti. Nemeč bi rekel: „Der Eifer wäre würdig einer besseren Sache.“

Toda zdaj so zmagali v II. in I. razredu, in ker so v večini, pričakovati je od njih silnih čudežev. Že sem omenil, da je Ljubljana zdaj že svitla, ne več bela; a to so naprednjaki; napredovali bomo tako, da še ne bode treba električne luči. Čemu? Na „rotovžu“ je zdaj „reservoir“ te svitlobe, po mestu pa je po raznih hišah toliko svitlih odbornikov, da ne bode treba nobene luči več. Po noči bodo hodili, vrsteč se, po mestu, in troški razsvitljave bodo prihranjeni. To bodo prave pravcate kresnice. — To bode luči, da si bomo morali kupiti črna očala, drugače nam bode svitlobe preveč.

In zdaj! „L'appétit vient en mangeant.“ Zdaj smo pohrustali „farje“ in klerikalce po mestu, zdaj jih bomo še po deželi. Ugodna prilika bodo volitve za državni zbor. Hic! Je že vse načrtano; to se bode delalo na vse kriplje; „far“ mora biti ob veljavo; on je le dober za bogato poroko ali pa za zadnjo uro; no, še za krst, da otrok ime dobí. Tudi za zadnjo uro večkrat ni treba „farja“, namesti ga samokres ali kaka druga taka reč, in h se ne bojé, ker je „far“ tudi črn.

Da tako pišem, ni moja krivda. Z grajskega stolpa se mi tako vidi. Zamižal sem še nekoliko, drugače bi bil videl še marsikaj, česar ne maram

„Obzorov“ člankar ne pozná naših razmer in da položaj naš presoja s svojega hrvatskega stališča, objavimo ta članek brez komentara, prepustljajó čitateljem nepristransko sodbo. Članek slóve v prostem prevodu:

„Bil je čas, ko so Slovani Avstrije, osobito južni, z velikim zanimanjem pričakovali vspeha mestnih volitev v glavnem mestu Kranjske. Bila je tedaj huda borba med Slovenci in Nemci ter smo konečno navdušeno pozdravili zmago slovenskih bratov.

Lepa je bila ona borba, kakor je bila tudi lepa in slavna zmaga. Čudili smo se vsi hrabrosti, žilavosti in požrtvovalnosti bratov, kakor smo se vsi veselili, ko so bratje strli nemškega zmaja.

Kaki pa so glasovi, ki nam danes dohajajo iz Ljubljane? Glasovi so o agitaciji, borbi, zmagah. O kaki borbi, o kaki zmagi? Morda o borbi proti tujcu, o borbi za jezik in narodno jedinstvo? Morda o zmagi narodnega načela in narodnega prava nad tujim samosiljem? Nikakor. Bratje boré se z brati: ta vest dohaja iz Ljubljane. „Nesreča, nesreča, nesreča!“ — vsliknil bi prvi italijanski pesnik tega veka. — „Vsi so sinovi jedne zemlje; govoré jeden jezik; jedno krv so prelivali njihovi očetje, — in vendar se boré, vendar se pobijajo.

Zakaj? Jedni so klerikalci, drugi so radikalci. Od srca bi se smijali, da to ni žalostno, ker taka razlika strank pri nas Slovanih je z jedne strani žalostna, a z druge je smešna.

Ako človek obrne oko na te domače naše razpore, ima dovolj razloga, da vpraša sam sebe, kdaj se bomo spametovali. Ako nas stoletna izkušnja ni spametovala, kaj pač nas more?

Klerikalizem in liberalizem, to ste stvari, ki pri nas nimata niti moreta imeti smisla. To bi bilo isto, kakor ko bi se dva siromaka, ki se morata boriti za kruh, za obstanek, prepirala, ali so boljše močnate jedi po talijanski ali po nemški kuhinji.

Naš narodni obstanek ni še zagotovljen, tuji jeziki še gospodujejo po naših deželah, naša narodnost se zatira, gazijo nam elementarne pravice — a namesto da se skupno borimo za narodni obstanek, za narodne svetinje, delimo se v liberalce in klerikalce. (To hočejo imeti naši „naprednjaki“. Op. vred.)

Ako ne v drugem, v tem smo v resnici Slovani. Kot Slovani hitro v vsem popuščamo, in če se gre za naše najpotrebnejše pravice. V tem smo dosledni; v tem se ne znamo izneveriti naši slovenski krvi.

Nima lista naša zgodovina, ki nas ne bi učil, da naši dušmani, kedar nas drugače ne morejo zmagati, vržejo med nas kost razdora, za katero se vsi pulimo, kakor lačni psi. To vsi vidimo, to vsi vémo, a vendar nam je slast, da vsak dan pišemo nov list v tem smislu.

Liberalizem in klerikalizem, to je tuja importacija, katero so naši neprijatelji tudi pri drugih

povedati. Vdove, vjeta pooblastila z obljubo, da se bode „pošteno“ volilo, strahovanje ljudij, ki živé ob vsakdanjem kruhu, pretenje s tem in onim, — sploh — sredstva, katera bodo najbolj zabeležili naši nasprotniki. To se že pričinja, le berite nemške liste.

A zdaj brez šale in jeze. Ljubljanske mestne volitve imajo pomen za našo narodno reč le zato, ker je Ljubljana središče vse „Slovenije“. Da pa je to središče zdaj narodno, to ni Vaša zasluga, protiklerikalni gospodje, nego vseh drugih, ki so jo nemčurjem iz rok izvili z umom in trudom vse drugačni ljudje, ko ste Vi hodili še v hlačicah ali bili po svetu kje. Vsajati se in posajati na tleh po drugih in tudi „farjih“ pridobljenih, pa ni junaško; kaj bi bili Vi, če bi ne bilo prednikov! In te zaničujete, njihova načela mečete v koš! Če bi jaz ne bil narodnjak „z dušom in telom“, želel bi Vam, da pridete zopet pod nemško „knuto“, potem bi vedeli, kaj se pravi: biti narodnjak. Pa saj še ni zadnjega dné večer.

Dosti! Vse in „dulei jubilo“, — vsaj do zdaj. Jaz sem vesel konca teh volitev, ker so se izvršile — izvzemši III. razred — jako po moji volji. Omenil sem že, da je bila Ljubljana prej le bela, zdaj je svitla, in zastopnik banke „Slavije“ bode skrbel, da bode postala zlata, kakor je „Zlata Praha“. Morda dobimo potem semkaj še kaj „husitov“, da bodo pregnali „jezuite“. Tisti, ki sem.

prilikah znali porabiti proti nam. In kaj to pomeni pri nas? Nič drugoga, nego luksuz. Pri nas je velika večina duhovnikov, hvala Bogu, navdušena za narodno stvar in si je stekla za njo velike zasluge. Kakor bi bilo neumestno, ko bi kak duhovnik v imenu teh zaslug zahteval, da morajo biti zbori ali občinski zastopi kakovi konzistoriji, ravno tako je tudi neumestno in nepravično, ako se z druge strani ne ozirajo na te zahteve. Naša glavna naloga je, da dosežemo narodno in politično svobodo — a treba priznati, da so v tem oziru naši duhovniki veliki liberalci, večji nego mnogi in mnogi posvetnjaki. Liberalizem ne obstoji v kričanju proti duhovnikom; liberalizem je neodvisnost, značaj, liberalizem je ljubezen do domovine, borba za narodne pravice brez ozira na žrtve. Ako mi stvar tako presojamo, ne moremo razumeti razloga in smisla takih strank v Ljubljani.

Bog varuj, da bi se mi izrazili za jedno ali drugo. Mi poznamo, cenimo in spoštujemo rodoljubje jednih in drugih. Toda njihovo borbo obžalujemo in obsojamo, ker jo smatramo kod sad strasti, bolj še kratkovidnosti. Našim bratom v Ljubljani bode ta beseda huda, toda je ne prekličemo.

Bog razdeli krst — molijo Turki; in mi nimamo nujnejšega dela, nego deliti se. Nihče ne trpi žalostnejših posledic nesloge kakor mi Hrvatje; in ker to skušamo, zbojimo se, kedar čujemo o prepiru ali neslogi pri naših bratih. Temu naj pripíšejo naši bratje Slovenci kojo ostro besedo teh vrstic“.

O našem prepiru bomo imeli priliko še več govoriti ter pojasniti, da so naši „liberalci“ le tedaj prijazni duhovnikom, kedar jim ti, vpreženi v oje narodnega pluga, delajo tlako; sicer pa udrihajo po njih z jermeni in škorpjioni. Dokaz temu sta „Brus“ in „Slov. Narod“.

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. aprila.

Notranje dežele.

Državni zbor. Za nadrobno proračunsko debato se je oglasilo 512 govornikov za proračun in 992 proti, torej vkupe 1504. Tem pa je treba še prišteti poročevalce, ministre, stvarne popravke itd. Ako bi vsi ti govorniki prišli na vrsto, bila bi proračunska debata komaj do poletja končana.

Prvi maj. Stavci v Budimpešti so sklenili, da bodo praznovali dan 1. maja, ako dobé dovoljenje od izdajateljev in vrednikov. — V Lincu so sklenili stavci, da bodo delali dné 1. maja in se ognili vsaki demonstraciji.

Ogerska obrtnija. Ogerski trgovski minister je storil važen korak v podporo malega obrta. Ustanoviti hoče namreč zaklad, iz katerega bode podpiral obrtna podjetja kot delničar, ali pa jim bode kupoval potrebne stroje.

Vnanje države.

Italija. Minister mornarice Brin je imel v Turinu govor, v katerem je rekel: „Pač umejem, da se pri sedanjih razmerah v gospodarstvu vlagajo prošnje na vlado, naj se pri finančni upravi gleda pred vsem na to, da bodo manjši troški. Ta stavek je del vladnega programa in je vsekako dandanašnji toliko važen in potreben, da obrača vse sodelovanje na to. Ta naloga bi bila vsekako mnogo lažja, ko bi se mejnarodno razmerje, ki leži kakor mōra na Evropi, jelo zboljševati; in res, zboljševanje se kaže v nekaterih znakih, ki pričajo o nadaljni mirovni politiki.“ — Crispi je v vedno večjih zadregah; sicer ima vse prostoziarske časnike za seboj, a vse to mu bode bore malo pomagalo: propad njegovemu ministerstvu se bliža. Finančne razmere delajo mu od dné do dné več skrbi. Rotschild noče več posojati denarja italijanski vladi in v Berlinu so tudi oglušela ušesa italijanskim prošnjam. Vrh tega se poročajo žalostne vesti o finančnem gospodarstvu pod vlado ministerskega predsednika Crispija. Kakor se poroča listom, zaslužil je neki ameriški prostoziar imenom Lemel (brčkone žid) v zadnjem letu 25 milijonov s tem, da je Italijo s tobakom oskrboval. Sevėda Crispi je dal prednost Lemelu, kajti prostoziar je in na prostoziarstvo Crispi ne obrača zadnje skrbi. Stebri italijanskemu državnemu poslopu se majó, in prvi potres preti porušiti je. To niso majhne reči in ministerski predsednik Crispi ni v malih skrbéh in zadregah. Da tako gospodarjenje ne trdi in krepí trodržavne zaveze, jasno je kakor beli dan. Vsako slabo dejanje maščuje se samo na sebi; kdor plevel seje, naj ne pričakuje, da mu priklje zlata pšenica iz tal.

Srbija. Dnė 18. t. m. se poročá iz Belegrada: „Nekaj častnikov, katere je poslala srbska vlada v Havre k tamošnjim smodniškim poskušnjam, obiskalo je domov gredé kralja Milana v Parizu, kjer so imeli dvorni obed ter prejeli od njega darila. Tukajšnji radikalni listi so prijeli častnike in

vprašali jih, kak opravke so imeli pri Milanu? Častniki so odgovorili na to vprašanje v „Srpski nezavisnosti“, da je bila njih dolžnost, predstaviti se Milanu, očetu sedanjega kralja in kot bivšemu najvišjemu vojnemu poveljniku srbske armade.“

Nemčija. Iz Berolina se poroča 19. t. m.: Pri današnji razpravi je omenil dr. Windthorst avstrijske zveze. Potem pa je govoril nadalje o ustanovitvi evangeljske narodne cerkve ter rekel mej drugim: „Sedaj se morebiti marsikaj iz kulturnega boja obžaluje in ne bode se več kaj takega nameravalo, posebno odkar naše prizadevanje zveza z Avstrijo podpira. Zatorej pozdravljali smo mi katoliki z velikim veseljem zvezo, posebno radi tega, ker so zopet naši stari rojaki z nami v dotiki.“ — Danes dopoldne je imelo sejo državno ministerstvo pod predsedstvom državnega kancelarja. Po tej seji se je vršilo cesarsko posvetovanje pod predsedstvom cesarjevim, in sicer, — kakor poroča „Presse“, — o šolskih vprašanjih. Méni se, da namerava cesar na tem polji sprožiti preuredbe, katere so se deloma že pokazale v znanem ukazu o pouku v kadetnih šolah. V kratkem utegne sklicati bogočastni minister Gossler v posvetovanje v šolskih zadevah odlikujoče se može. — Kakor poroča „Reichsanzeiger“, posvetoval se je cesarski svet tudi o spomenikih cesarja Viljema I. in Friderika III., ki naj bi se postavila v slavo slavnima državnikom. — Pruska zbornica je nadaljevala v svoji seji posvetovanje o bogočastnem proračunu. Windthorst je ostal pri svojih zahtevah ter pritoževal se, ker se ne poučuje v poljskih pokrajinah verouk v poljskem jeziku. Stablevski in Johannsen (Danec) sta izražala narodne pritožbe. Gossler ju je zavračal in konečno rekel: „Dokler ostanem na tem mestu, postopal bodem, kakor do sedaj proti Poljakom in Dancem.“ Na to je Johannsen opomnil: „Le malo še počakaj, kmalu prideš i ti v svoj Friedrichsrue.“ (Splošen smeh.) — Kakor je videti iz časnika „Hamburger Zeitung“, ni se Bismarck popolnoma odtegnil politiki. S svojega posestva Friedrichsrue gleda še vedno z bistrim očesom politično gibanje in seza vmes sémtertja s kako opombo. Kakor se je poročalo listom, obiše cesar Viljem svojega bivšega kancelarja, kneza Bismarcka, v Friedrichsrue; a dan obiska še ni znan.

Portugal. Iz Lizabone se 19. t. m. poroča: Kralj je otvoril danes državni zbor in imel prestolni govor. Omenil je, kako se je vzbudil prepir med Anglijo in Portugalom, ki je srce kralju vseh Portugalcev globoko ganil. Sicer pa izraža kralj v svojem govoru nadejo, da se poleže ta prepir častno za Portugal in Anglijo. Vlada bode predložila v primernem času dotične listine. Z vsemi drugimi državami je Portugal v dobrih razmerah, in vlada je dobila dokaze o naklonjenosti drugih evropskih držav. Država je storila vse v narodovo obrambo, skrbela, da se ohrani javni mir in red ter spoštovanje pred zakoni. Na srce jej je bila skrb, kako pomagati delavcem, kako pospešiti narodno blagostanje. Nadalje omenja kralj v govoru, da se bode zidala železnica od Mosamedesa v notranjo zapadno Afriko, sestavilo naučno ministerstvo in lepih umetnostij. Konečno trdi prestolni govor, da so državni dohodki vedno večji in ni pričakovati v prihodnje večjih stroškov.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 20. aprila. (Po volitvah.) Volilni boj je končan, orožje se je odložilo in bojevniki podali so se zopet vsak k svojemu vsakdanjemu poklicu. Razburjenost se bode kmalu polegla in najhujši nasprotniki si bodo morda na ulicah stiskali roke. Pomenljivo je, da so vsi od obrtnega društva postavljeni kandidatje propali. Obrtno društvo pa tudi nij imelo sreče pri izbihi kandidatov. Glasovi, ki so jih obrtnega odbora kandidati dobili, ne smejo se smatrati za pristni izraz zaupanja in ljudske volje, ampak le za nasledek silne in strastne agitacije. Pred vsem se mora od vsacega mestnega odbornika zahtevati, da je odločen narodnjak, in da je „mož“. Kedor teh lastnosti nima, naj v prihodnje ne dela zmešnjave, naj nikar ne kandiduje, kajti za take ljudi ni prostora v mestnej dvorani! Nekaj vrstic zdi se nam pa potrebno starim in novovoljenim gospodom odbornikom na srce položiti. Pred osmimi leti, ko smo z zedinjeno silo izgnali nemčurstvo iz mestne dvorane, bili smo vsi ljubljanski narodni prebivalci opravičeni upati, da se bode odslej pri mestnej upravi marsikaj na bolje obrnilo. Pričakovali smo, da bode pri mestnem magistratu le pravica vladala brez ozira na osobo, brez nepristranosti in osebnih mrženj. Menili smo, da se bode za vse stanove enako skrbelo in da se želje in prošnje nižjih stanov ne bodo samooblastno prezirale. Na magistratu ni vse tako, kakor bi moralo biti, sliši se pri mestnih prebivalcih obilo pritožeb. Za vse pa, kar se na rotovži dela in pripeti, odgovoren je magistratni odsek oziroma ves mestni odbor, — to je opravičeno ljudsko mnenje. Mestni odbor naj nadzoruje delovanje eksekutivnih mestnih organov in

nabajoče se nerednosti odpravi. Mestni uradniki naj se opozorijo na službene predpise in na vestno izvrševanje taistih. Dolžnost vsacega posameznega odbornika je, paziti na to, da se vsak mestni prebivalec obvaruje vsake škode, da se mu ne delajo zapreke in nepotrebne sitnosti, kadar ima opravila pri magistratu. Mestni prebivalci, posestniki kot neposestniki, donasajo dosti denarnih žrtev za mesto, zato pa smemo od mestnih uradnikov tirjati, da z nami uljudno ravnaajo, ako iščemo sveta in pomoči pri njih. S tem si bode mestni odbor pridobil zaupanje in spoštovanje mestnega prebivalstva potem ne bode slišati, da je bilo pod nemčursko nadvlado marsikaj bolje nego sedaj in ne bode se bati, da bi volilci pri bodočih volitvah dosedanjim odbornikom obrnili hrbet. Trezni in objektivni opazovalec po tem takem ne more pritrđiti napačnemu nazoru, da so bile letošnje volitve boj mej napredkom in nazadnjaštvom, boj mej lučjo in temoto — temveč bile so boj mej ljudsko nezadovoljnostjo in mej vladajočim samosilstvom in strahovanjem.

Iz Rima, 19. aprila. Kakor v začetku potovanja, tako tudi v Rimu je dežilo, ko smo vsi veselega obličja in preradostnega srca pozdravili večno mesto. Ker smo le po noči, torej že tri noči se vozili v natlačeni vagonih — le zadnjo noč smo dobili na pomoč še jeden vagon — zatorej smo bili precēj utrujeni, ali le pogled na sveti kraj, kjer po besedah Materie Božje do sv. Brigite pride na vsak seženj okoli 4000 sv. mučnikov, nas je zopet okrepčal. Kdo bi se pač ne veselil videti in poljubiti tla prvaka sv. aposteljnove Petra; najdelavnejšega vseh aposteljnove, sv. Pavla — mesta toliko namestnikov Kristusovih, kjer so največi veleumi papežev sedeli, mesta, kjer so največi umetniki se izolikalili in z žarki svojega uma razsvitljali svet ali ga celó še razsvitljajo. O kolikokrat je že moje srce vzdihovalo po tem večnem mestu, kolikokrat se trudilo in ga videti želelo.

Bilo je leta 1885. — slovanski jubilej, tisočletnica sv. Cirila in Metoda. Tedaj je romal slovanski svet klanjat se očetu največjemu, očetu najblažjemu, nas Slovane ljubečemu. Odšli so drugi, a jaz moral sem ostati domá. Vsak kraj, prijatelj! ni Jeruzalem, ni Rim. Zato štel sem vsak dan, slednjič vsako uro, ko so vrela naša srca ljubečemu Leonu XIII. nasproti. Jednako na dan vesoljnega jubileja katoliškega sveta bil sem s srcem v Rimu — dasi daleč od njega. Kdo se bo torej hudoval, če sem želel priti kedaj v Rim in dejal, če je še količkaj ljudem mogoče, tedaj moram iti še jaz! Oprostite mi, krščanska srca! ako tako i le o sebi govorim! Ali veste, kaj so želje in kako močne so?

O felix — infelix Roma — aeterna Roma, deliciae Catholicorum! Adhaereat lingua mea faucibus meis, si tui obbitus fuero, Jerusalem. Prisuši se jezik moj mojim ustam, če bi kedaj tebe pozabil, o Jeruzalem ali Rim. Tako je klical veselja polni prerok stare zaveze, tako je ves navdušeni govornik v Rimu romarjem na srca in iz srca govoril — tako govorimo i mi.

Taki občutki navdajali so me — predno sem odšel — predno zagledam divni Rim.

Iu zdaj? O srce, zdaj ga imaš — veselja dan, ki komaj bil je že pričakovan.

Že gledam te, sveti kraj, že diham tvoj vedno sveži zrak, že bije moje srce v tem preslavnem mestu. Kamorkoli se ozéram, povsod veje pomladni zrak, spomeniki nekdanje slave in sedanje znamenitosti mi švigajo pred očmi ter prevzemajo mojo dušo.

Gremo na razvaline in podrtije. O kako orjaška dela človeškega veleuma strmé Ti še iz svojega večno-mrtvega spanja! Velikani, pred kojimi se je tresel svet, ki so s svojo slavo napolnjevali ves svet, zapovedniki in tlačitelji narodov, paganska Roma Te miče in z nekako nepopisno resnostjo navdaja. Storili so sicer velikanska dela — ali sedaj leže v prahu, dasiravno se jim je zdelo, da ostanejo večno. Salus reipublicae suprema lex esto. Ohranjenje države rimske je bil njih smoter, njih težnja — vsa sredstva bujne domišljije in nezmernih sil uporabljevali so v dosego svojega namena. Le glej preimeinitni kapitol — poslopje, od koder so doli v mesto in po svetu gromeli zakoni, ozri se na debelo zidovje rimljanskih imperatorov — kjer so se v vsej mogoči mehkužnosti veselili — skoro bi rekel — valjali največi mogotci — in stopi na dno nekdanjega amfiteatra ali nezmernege koloseja — kjer so zaničevani oznanovaleci nove krščanske vere — pre-

livali kri radi kratkočasnosti paganov in v žalost — ne — tudi v veselje neveste Jezusove: glej, vse je izginito.

(Konec sledi.)

Dnevne novice.

(„Narodni dom.“) Ker je bil za 29. dan marca letos sklicani občni zbor zaradi prepričle vdeležbe nesklepčen, sklicuje upravni odbor v zmislu § 7 društvenih pravil izvanredni občni zbor, ki se bo vršil v soboto, 26. dne aprila, v pevski sobi narodne čitalnice ljubljanske. Začetek ob 7. uri zvečer. Posebna vabila se ne bodo razpošiljala; dnevni red ostane isti. K mnogobrojni vdeležbi vabi vse č. p. n. društvenike najprijaznejše

upravni odbor.

(Iz Peruzije) v Italiji nam piše prijatelj z dne 20. t. m.: Ravno smo na kolodvoru, nad katerim se razeza mesto ob obronku hriba. Vračamo se iz Assisija proti Florenciji. Krasno jutro smo imeli v Assisiju, ogledali si ondotne cerkve, osebito baziliko v treh nadstropjih in pa blizu kolodvora stoječo cerkev „Santa Maria degli Angeli“. Razgled z grada assiskega je čaroben: Prelepa dolina v najbujnejši rasti, po njej pa se vijejo dolge vrste oljk z vinsko trto in južnimi rastlinami. Ob 1/2 9. uri zvečer dojdemo v Florenco.

(Dar.) Henrik grof Attems v Gracii je podaril stradajočim barjanom v Črni Vasi, Hauptmanci in Lipah 565 kg. krompirja, katerega so večeraj razdelili.

(Poročil) se je večeraj poštni oficijal gosp. Fr. Bergant z gđ. Marijo Kreutzerjevo.

(Umrli) je danes zjutraj g. Janko Pajk, črkostavec v „Narodni Tiskarni“ N. v. m. p!

(Lokalna železnica Ljutomer-Radgona.) Okrajni zastop in občina ljutomerska sta dobila koncesijo za zgradbo lokalne železnice iz Radgone v Ljutomer; črta je dolga okoli 26 kilometrov.

(Tudi agitacijsko sredstvo.) Kako bedasti nazori roje v glavah nekaterih naprednjakov, dokazuje nastopni dogodek. Na dan volitve II. razreda je sedelo v krčmi na bregu nekaj gostov, med njimi tudi neki „kunšten“ čevljar. Debatovali so o volitvah. Eden navzočih je tožil o slabi kupčiji in pičlem zaslužku. Prvo besedo je imel „kunšten“ čevljar, katerega je oče pri dolenski mitnici na butaricah pripeljal v Ljubljano, kjer se mu je nalila svetilka omike in napredka. Ta torej reče med drugim: „Gospóda, v Ljubljani se prej ne bode obrnilo na bolje, dokler ne dobimo javne hiše, v kateri se prodajejo neke vrste ljudje, ker vsled tega nedostatka ni v Ljubljano imovitih tujecev. Take hiše pa ne dobimo, dokler bodo f . . . imeli kaj govoriti.“ — Si tacuisses . . .

(Vabilo) k slavnostnemu praznovanju 10letnice obstanka gasilnega društva v Postojini v zvezi z blagoslovljenjem orodja in nove društvene zastave dne 3. in 4. maja 1890. Spored: 3. maja: 1. Zvečer: Mirozov z bakljado. — 4. maja: 2. Zjutraj: Budnica. 3. Ob 10. uri dopoldne: Sv. maša. 4. Po sv. maši blagoslovljenje društvene zastave in orodja. 5. Ob 1. uri popoldne: Banket v gostilničnih prostorih g. župana Mirosl. Vičiča. 6. Ob 1/2 5. uri popoldne: Velika vaja gasilnega društva. 7. Zvečer: Prosta zabava v gostilni g. M. Vičiča. Odbor.

Narodno gospodarstvo.

Tisa, Krka, Ljubljana.

(Dalje.)

Veščaki, prej imenovani, so na 24 dotičnih vprašanj, kakor se samo o sebi razume, točno in stvarno odgovarjali, stvar vsestransko pojasnovali. O tem ne more biti razgovora, le skušali bodemo, iz njih odgovorov izpeljavati posledice in opozoriti na migljaje, ki so že tu in tam pri marsikaterem vprašanju dali. Na vprašanje, zakaj so povodnji čedalje večje, rekli so, da 1. zaradi tega, ker pritoki preveč proda nanašajo in Ljubljani strugo napolnjujejo. 2. Ker gozde okoli močvirja preveč posekavajo itd. Tudi poglavitnega vzroka niso zamolčali in ta je: ljubljansko močvirje se usuša in se čedalje bolj poseda, več ko se vode po jarkih odceja, bolj ko ga obdelujejo, bolj se znižuje, — ker na šoti ne rase nič kakor mah, ali k večemu kislá trava. Treba je ali šoto odpraviti, ali tam požgati, potem še le pride kmetovalec do rodovitne zemlje, ker je od drugod ne more napoljati. Mislimo, da prav za prav v tem tiči „jedro vsega vprašanja“, in ker se to ne dá preračunati, koliko se bode močvirska gladina še usedla, ko jo začnejo od kraja obdelovati, se tudi ne more preračunati, koliko bode treba vodo znižati, da ne bode več povodenj žitnega polja po močvirju zalivala. Močvirska zemlja je bila in je tudi sedaj,

vendar ne v taki meri, kakor namočena goba, ki se krči tembolj, čimbolj se usuša. A to se ne dá zmeriti, kakor padanje ali vzdigovanje vode na vodomernem kolu. Okoličani pa o tem dosti vedó povedati. Tako pripovedujejo namreč, da so nekdanj z Iga na Laverci videli le luči pri oknih, a sedaj se vidi z Iga prav pred hišni prag na Laverci. Kaka je močvirska zemlja, smo opazovali lahko tačas, ki so imenovani nasip za železnico preko močvirja delali. Po nasipu se je kamenje usedalo in usedalo, pri kraji je pa zemlja kvišku kipela in stopala. Taka je močvirska zemlja, sedaj naj pa preračuni kdo, koliko se bode še usedla; to je tem težje, ker so tu in tam po močvirju krnice, jezerska okna (Seefenster), ki daleč na okolu zemljo namakajo. Tudi po vsem močvirju šota ni enako debela. Gosp. Podhagky je na 749 krajih vrtal in se do dobrega prepričal.

No, tega se tudi vsakdo lahko prepriča, ako pogleda, kakšno šoto na prodaj pripeljejo: Ako smo prav podučeni, je najdebelejša plast šote na jugovzhodnem kraji. Ko so pri Igu odstranili stavbe na kolen, smo videli, da je bila tam šota po šest čevljev debela. Lansko leto, ko so cevi pokladali, so najdlji sledove šote v Rožnih ulicah i. dr. Ta lastnost ljubljanskega barja, kakor sploh več ali manj vsake preveč namočene zemlje, je vzrok, da močvirje v kljub tolikim stroškom ni posušeno, in da ga še vedno povodnji zalivajo, in ako se vsa načrtana in nasvetovana dela izvrše, preplavljenje ne bode do dobrega minulo. Vse se suče v tem vrtinci (circulus vitiosus); bolj ko se barje osuša in obdeluje, bolj se znižuje, več ko se šote izreže, višje stojé vode, torej drug drugo izključuje. Ali bodemo našli nit, ki nas popelje iz tega labirinta? Pristranski pritoki se dajo vrediti, tudi hudourniki strahovati, a barje se bode vendar le zniževalo in vode ne bodo nehale ob povodnji zemlje zalivati. To je menda vsakemu jasno, tudi to se lahko bere iz poročila veščakov, kdor hoče brati med vrsticami. Veščaki pač pravijo, da tudi največja povodenj je še štiri čevlje pod ilovnato plastjo. Kaj pak, ako bi površje ostalo isto, kakor je sedaj? Kaj pa potem, ako se barje za štiri čevlje zniža, potem bi bile vode že zopet pri vrhu.

Strokovnjaki so izračunili, da morajo odtoki taki biti, da se v 1 sekundi more odtekati 470 m³ vode, in sicer po znižani Ljubljani 210 m³, po Cesarskem grabnu 260 m³ poplavne vode, kakor se glasi 1. načrt pl. Podhagky-ga. Ta množina vode pride namreč po strugi Ljubljani do razvodja pri Cesarskem grabnu, po katerem naravnost in hitro odteka, a drugače je s to množino, ki se vali v ljubljanični strugi po Pruljah proti Ljubljani. Ta mora nastopiti dolgo pot po mestu okoli Grada. Precej v Trnovem jo pa pričakuje razposajena hči polhovgraških gor. Hočeš, nočeš, sili v njo, potisne jo nazaj, da mora čakati ali jo vsaj v teku zadržuje in to vpliva na vso vodo po močvirju. Skupaj nastopita sedaj pot po mestu, in še le pri ovinku od frančiškanskega mosta jo naglo pobereta proti Vodmatu, kjer se morata muditi nekoliko časa, dokler se ne združita zopet z ono vodo iz Cesarskega grabna v starem vodotoču. (Dalje sledi.)

Telegrami.

Dunaj, 22. aprila. Grof Taaffe je odgovoril na interpelacijo Mladočehov, da nižja oblastva niso dobila nobenega navodila glede na razprave v listih in društvih o češko-nemški spravi; nižja oblastva tudi v nobenem slučaju niso postopala proti državnim postavam. Na interpelacijo dr. Riegro, zakaj mora magistrat v Pragi evangelijskemu župnemu uradu dopisovati v nemščini, je odgovoril, da mora magistrat po postavi to storiti. Na interpelacijo Exnerjevo o postopanju redarstva povodom izgredov dne 8. t. m. odgovarja, da bi pač večje število moralo iti v Ottakring, da pa se dopoldne ni nič zgodilo, kar bi zahtevalo vojaško pomoč. Vojaki morejo iti mirit le v skrajni sili.

Maribor, 21. aprila. Delavci v skladiščih so danes ustavili delo in zahtevajo za 20% višjo plačo.

Plajberk, 21. aprila. Obravnave z delavci se mirno vrše; vendar hodijo delavci od jame do jame in ovirajo delo.

Bremerhafen, 22. aprila. Pri včerajšnjem dineju na ladiji „Fulda“ je cesar izrazil upanje, da se bode mir ohranil. Trgovina se more razvijati le v miru.

Tuji.

18. aprila,

Pri **Stona**: Freund, Haman, Steiner, Popper in trgovci Somernitz, z Dunaja. — Jurij Frank, c. in kr. višji nadzornik, z Dunaja.

Pri **Maticu**: Schweinburger, Quapil, Rosenberg in Stöhler, trgovci, z Dunaja. — Poser, strojevodja, Bauerman in Ender, delovodja, z Dunaja. — Kochler, potovalec, iz Solnograda. — Mussi iz Celovca. — Hausza, Brandstätter, Pavel graf Seilern, baron Kellersperg iz Grada.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokriče na 24 ur v mm
		barometra v mm	toplotera po Celsiusu			
21	7. u. zjut.	739.6	8.8	jzpad	dež	
	2. u. pop.	740.1	10.3	"	oblačno	3.80
	9. u. zveč.	740.1	8.8	"	dež	dež

Srednja temperatura 9.3° za 0.3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

22. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	45	kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16 %	88	"	55	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	85	"
Papirna renta, davka prosta	100	"	95	"
Akcije avstr.-ogerske banke	941	"	—	"
Kreditne akcije	293	"	50	"
London	118	"	75	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	43 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	65	"
Nemške marke	58	"	37 1/2	"

Umrli so:

18. aprila. Frančiška Grebenc, agentova hči, 5 mesecev, sv. Jakoba trg 9., božjast. — Milan Borštnik, hišnega posestnika sin, 2 1/2 meseca, Kurja vas 4., božjast. — Terezija Keber, delavčeva hči, 5 1/2 meseca, Opekarska cesta 35., božjast.

19. aprila. Ivan Mrsk, hlapec, 49 let, Kravja dolina 11., jetika. — Marija Trampuš, kuharica, 25 let, Kravja dolina 11., caries pyaemie. — Frane Jerina, izkuhov sin, 4 leta, Truberjeve ulice 2., scrophulose. — Emil Kantoni, trgovčev sin, 4 mesece, Kurja vas 17., božjast.

20. aprila. Frančiška Žitnik, posestnikova hči, 1 leto, Karolinska zemlja 15., bronchitis. — Neža Podkrajšek, posestulica, 86 let, Rimska cesta 11., marasmus.

21. aprila. Jakob Šemrov, črevljar, 48 let, Rimska cesta 19., jetika.

V bolnišnici:

19. aprila. Marija Rupert, gostija, 66 let, vsled želodnega raka.
20. aprila. Katarina Florjančič, dekla, 26 let, jetika.

Ukaz c. kr. deželne vlade

z dné 18. aprila 1890. leta, št. 1047/Pr.,

o preuredbi najemnega in selilnega reda, veljavnega za mesto Ljubljana. (Dež. zak. št. 10.)

Na prošnjo občinskega zastopa v Ljubljani izdaje c. kr. deželna vlada dogovorno s c. kr. nadsodiščem v Gradci na podstavi § 25. cesarskega ukaza z dné 16. novembra 1858, drž. zak. št. 213, namesto do zdaj za mesto Ljubljana veljavnega, z okrožnim ukazom imenovanega c. kr. nadsodišča z dné 4. decembra 1860 uvedenega najemnega in selilnega reda nasledna določila:

§ 1. Ako ne obstoji ali se ne sklène drugačna pogodba, veljajo v mestu Ljubljana gledé letnih stanovanj in enakih najemnih prostorov četrletna odpovedna dōba in na leto štirje rōki za odpoved in izselitev.

§ 2. Rōki za odpoved letnik stanovanj in enakih najemnih prostorov se ustanavljajo

od 1. do vštetega 8. februarja,
" 1. " " 8. maja,
" 1. " " 8. avgusta,
" 1. " " 8. novembra

s tem določilom, da je letna stanovanja in jednake prostore izprazniti četr let po odpovedi, to je začetka maja, avgusta, novembra in februarja takó, da se polovica najetega stanovanja ali jednakega prostora izprazni in izroči do večera 4., druga polovica pa do póludne 8. dneva,

Ako padé zadnji dan za odpoved, ali za popolno ali polovično izpraznitev določenega rōka na nedeljo ali zapovedan praznik, podaljša se dōba za odpoved do konca, ona za popolno ali polovično izpraznitev pa do póludne prihodnjega delavnika.

§ 3. Ta ukaz stopi v veljavnost z dnem, ko se razglasi.

C. kr. deželni predsednik:
Baron Winkler s. r.

Sargove glicerinske specialitete.

Oskar sta izumila glicerinske specialitete F. A. Sarg in Karol Sarg, rabi jih Njeno Veličastvo cesarica in drugi udje cesarske naše rodovine kakor tudi mnoge tuje knežje rodbine. Te specialitete priporočajo: prof. baron Liebig, prof. pl. Hebra, pl. Zeissl, cesarski svētnik pl. Scherzer itd. itd., dvorna zobozdravnika Thomas na Dunaji in Meister v Gothi itd.

Glicerinsko milo, pravo, neponarejeno v papirji 60 kr., v škatlici 65 kr., v deščicah po 3 koščke vkupe 90 kr., v škatlici po 3 koščke 60 kr.

Medeno glicerinsko milo v zavitku po 3 koščke 60 "

Tekoče glicerinsko milo v steklenici 65 "

(Najboljše sredstvo za razkave roke in nečisto polt.)

Glicerinska ustna krema v steklenici 50 "

Glikoblastol (sredstvo za lepe lase in odstranjenje lišajev itd.) v steklenici gld. 1 —

Toaletno karbol-glicerinsko milo v zavitku po 3 koščki 1.20

KALODONT, glicerinska zobna krema po —.35

(Izvrstno sredstvo za lepe svitile zoba.)

F. A. Sargov sin & comp., c. in kr. zalagatelj na Dunaji.

Dobiva se v vseh lekarnah in parfumerijah. — V Ljubljani pri lekarnarjih Ludoviku Grečelju, Vilj. Mayerju, Gabr. Piccoliju, Iv. Svobodi, pl. Trnkoczyju, dalje pri C. Karingerju, Josipu Kordinu, Petru Lassniku, M. F. Suppanu in Antonu Krisperju. (20—7)

OLJNATE BARVE

kositarških pušicah po pol in jeden kilo
priporočá najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.